

Arrest

nr. 111 449 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij een administratief dossier, doch geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 14 september 2012 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd per bode en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Blijkens het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet begint de termijn te lopen op 17 september 2012, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 24 september 2012 was. Er werd een administratief dossier doch geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

3.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De verzoekende partij beweert dat zij tegen de negatieve beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter beroep instelde, en deze procedure nog hangende zou zijn. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij werkelijk een beroep heeft ingesteld, en er is de Raad ook geen dergelijk beroep bekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 maart 1999 een asielaanvraag indiende en deze op 8 juli 1999 onontvankelijk werd verklaard door het commissariaat-generaal. Zij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij nadien enige poging heeft ondernomen om een toekenning te krijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten met de eventuele mogelijkheid van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen rekening gehouden te hebben. De verzoekende partij dient hierom immers zelf te verzoeken via een asielaanvraag. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot loutere vage beweringen aangaande de algemene toestand in Albanië zonder deze op enige concrete wijze aannemelijk te maken, laat staan toe te spitsen op haar persoonlijke situatie. Het is duidelijk dat dergelijke loutere verklaringen niet volstaan om de schending van de artikelen 3 en 5 EVRM aannemelijk te maken.

Wat de beweerde schending van artikel 8 EVRM betreft beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat “deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM”, maar zij maakt een dergelijke schending op geen enkele concrete wijze aannemelijk, zodat zij de schending van dit artikel ook niet aannemelijk maakt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij maakt de schending van een andere bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet aannemelijk.”

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen: er is een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM, een miskennis van het gezinsleven en er is een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende.

De verwerende partij sluit aan bij de appreciatie in de beschikking.

3.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.5 Bij betoog ter terechtzitting van 27 augustus 2013, waarbij zij stelt te volharden in de middelen daar er is een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM, een miskenning van het gezinsleven en er een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende is, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 28 juni 2013, zoals weergegeven *sub* punt 3.2 van dit arrest, werd vastgesteld, zodat aan de beschikking geen afbreuk kan worden gedaan.

Er wordt vooreerst onderstreept dat in voormelde beschikking reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift enerzijds zelf heeft aangegeven dat er een ‘negatieve beslissing’ is aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat deze zodoende niet meer hangende is. Tevens werd vastgesteld dat zij het voorhouden tegen deze ‘negatieve beslissing’ beroep te hebben ingediend, welke procedure volgens haar nog hangende zou zijn, op geen enkele concrete wijze aannemelijk heeft gemaakt. Blijkens de elektronische rol is dergelijk beroep evenmin gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar de verzoekende partij zich te dezen beperkt tot de loutere verklaring dat er een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende is, laat zij nog steeds na dit met concrete gegevens aan te tonen of hieromtrent enig begin van bewijs aan te brengen. Minstens toont zij niet aan dat één en ander anders is verlopen. Er wordt nog opgemerkt dat niets een ernstige zieke vreemdeling verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende artikel 3 van het EVRM werd in de beschikking van 28 juni 2013 uitdrukkelijk aangegeven dat vage beweringen aangaande de algemene toestand in Albanië, het land van herkomst van de verzoekende partij, in het kader van artikel 3 van het EVRM niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Waar de verzoekende partij te dezen meent dat er een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM, welke schending zij middels het volharden in de middelen van het verzoekschrift, herneemt, kan slechts worden vastgesteld dat zij – gelet op het voorgaande - nog steeds nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden, laat staan enig begin van bewijs bij te brengen of toe te spitsen op haar persoonlijke situatie.

Dienvolgens kan ook te dezen slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich nog steeds beperkt tot de loutere verklaring dat er een "*manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM*". Zij laat bij dit betoog nog steeds na enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan, dan wel maakt zij niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog poneert dat haar gezinsleven wordt miskend, wordt opgemerkt dat zij nalaat *in concreto* uiteen te zetten welk gezinsleven zij in België opgebouwd heeft en met wie zij een gezin vormt, alsook op welke wijze dit 'gezinsleven' door de bestreden beslissing zou worden miskend, zodat zij deze stelling niet met dienstig gevolg kan opwerpen. Dit geldt evenzeer in de mate waarin zij bij verwijzing naar haar 'gezinsleven' duidt op een schending van artikel 8 van het EVRM, welke schending zij middels het volharden in de middelen van het verzoekschrift herneemt. Daarenboven werd in de beschikking van 28 juni 2013 reeds vastgesteld dat de verzoekende partij bij de loutere stelling haar betoog in het inleidend verzoekschrift aan te vullen met een schending van artikel 8 van het EVRM, zonder meer, een schending van dit verdragsartikel op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt .

In de mate waarin de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting een andere (feitelijke) beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat, wordt de Raad uitgenodigd tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat niet om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de eventuele medische problematiek van de verzoekende partij, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden in de middelen van het verzoekschrift, zonder dat zij daarbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen overige aspecten formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op, en geheel voorbijgaat aan, voormelde in de beschikking opgenomen aspecten betreffende de door haar aangevoerde middelen. Bij het zonder meer volharden in haar middelen kan aldus evenmin afbreuk worden gedaan aan de beschikking.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de drie middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 28 juni 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de drie middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de "*beginselen (van) behoorlijk bestuur*", en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, alsook dat er sprake is van machtsoverschrijding, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET